



Kunta yksityisenä: Kunnan yksityisoikeudellisten oikeustoimien julkisoikeudellisesta valvonnasta

Sami Sarvilinna

Väitöskirjan nimi on *Kunta yksityisenä*. Siinä tarkastellaan, millä tavoin kunta sitoutuu joukkoon erilaisia yksityisoikeudellisia oikeustoimia, miten tällaista sitoutumista koskevaa kunnan päätöksentekoa valvotaan ja miten erilaisia valvontamekanismeja sovelletaan. Väitöskirjan sisältämät ajatukset ovat kertyneet melko pitkänä aikana, noin kahdentoista vuoden kuntajuristina työskentelyn ohessa.

Tutkimuksen menetelmä voidaan jakaa kolmii. Ensinnä tutkimus on perinteisesti lainopillinen. Tämä oikeustieteen peruslähestymistapa tarkoittaa voimassa olevan oikeuden tulkintaa ja systematisointia. Toteamus lainopillisesta lähestymistavasta ei silti sinänsä yksinään riitä, koska tulkinnalle ja systematisoinnillekin tarvitaan viitekehys. Väitöskirjan viitekehys on peräisin Ruotsista. Tavoitesuuntautunut tulkinta on *Per Olof Ekelöfin* 1950–90-luvuilla kehittämä menetelmä tulkintojen tekemiseen. Yksi kokoomaväitöskirjan artikkeleista sisältää ruotsalaisen ja suomalaisen kunnallisvalitusjärjestelmän tarkastelun nimenomaan tavoitesuuntautuneen tulkinnan keinoin.

Toiseksi kyse on oikeusvertailevasta tutkimuksesta. Ruotsin ja Suomen yhteinen kunnallisoikeudellinen perinne tekee tästä kohtalaisen helppoa ja hedelmällistä. Suomen ensimmäiset kuntasäädökset ovat peräisin 1860-luvulta, jolloin maamme vielä oli Venäjän vallan alla. Mallit otettiin silti silloinkin lännestä, nimenomaan Ruotsista. Kolmantena menetelmänä on oikeuspoliittinen tarkastelukulma, joka kytkeytyy myös kirjoittajan omaan aiempaan taustaan oikeusministeriön tuolloisen lainvalmisteluosaston virkamiehenä. Jos tutkimuksen tarkastelukulma olisi yksinomaan lainopillinen, siinä voitaisiin antaa tulkintasuosituksia osana tulkinnan ja systematisoinnin kokonaisuutta. Oikeuspoliittinen arviointi mahdollistaa lisäksi lainsäädäntöehdotukset, joita tutkimuksessa on tehty.

Tavoitesuuntautunut tulkinta

Ekelöf oli moniosaaja, joka kirjoitti muun muassa todistusteoriasta ja muustakin prosessioikeudesta. Tässä tutkimuksessa tarkastellaan kuitenkin nimenomaan hänen teleologista lähestymistapaansa. Lähestymistapaa on myös kritisoitu ja itse asiassa onkin niin, ettei kaikki Ekelöfin tästä aiheesta kirjoittama enää ole täysin ajankohtaista. Hän kuoli vuonna 1990 ja hänen liikkeelle laittamansa *Rättegång*-kirjasarja on saanut useita uusia laitoksia hänen kuolemansa jälkeen. Vuoden 2016 laitoissa tavoitesuuntautunutta tulkintamenetelmää koskevan jakson on kirjoittanut emeritusprofessori *Lars Heuman*. Sinänsä kuitenkin Ekelöfin menetelmään kohdistettu kritiikki, varsinkin Suomessa, tuntuu kohdistuneen nimenomaan hänen aikaisemmin muotoilemaansa teoriaver-

sioon, ei niinkään siihen myöhempään versioon, jota tutkimuksessa kutsutaan *jälkiekelöfiläiseksi*.

Tavoitesuuntautuneen tulkinnan menetelmässä on seitsemän vaihetta. Se on itse asiassa menetelmänä varsin lineaarinen. Väitöskirjassa, jossa on käsitelty useampia eri asioita, menetelmää ei ole voitu soveltaa täysin lineaarisesti, vaan sen eri vaiheita on sovellettu osin rinnakkain. Kolme ensimmäistä vaihetta ovat esivaiheita, joiden kuluessa tunnistetaan se, mitä ollaan tulkitsemassa. Kolmas vaihe, *tavoitesuuntautuneen tulkinnan sovellettavuuden arviointi*, on varsin olennainen, koska siinä tarkastellaan sovellettavuuskynnyksen ylittymistä ja samalla sitä, onko menetelmä ylipäättään käytettävissä. Hallintolainkäytön osalta kynnys saattaa tulla eteen esimerkiksi siinä, että tuomioistuinten päätösten tulee lähtökohtaisesti olla ennakoitavia. Tämän takia on usein niin, että vain vähittäiset liikkeet ovat mahdollisia, mutta uudet, vanhasta käytännöstä kokonaan poikkeavat tulkinnat eivät ole. Kun tutkimuksessa kuitenkin on arvioitu myös oikeuspoliittisia näkökulmia, tavoitesuuntautuneen tulkinnan kautta tehtäviä päätelmiä on voitu hyödyntää ainakin tässä tarkoituksessa.

Tavoitesuuntautuneen tulkintamenetelmän neljäs vaihe, *tavoitteiden tunnistaminen*, on varsinainen tutkimusvaihe. Se perustuu oikeuslähteiden pohjalta tapahtuvaan arviointiin, tuleehan tutkimus sitoa oikeuslähteisiin (kuten lakiin, lainvalmisteluaineistoon ja oikeuskäytäntöön), jotta se olisi oikeustieteellistä tutkimusta. Oikeuslähteiden keskinäisestä järjestämisestä, arvottamisesta ja painottamisesta on käyty laajaa tieteellistä keskustelua jo pitkään. Väitöskirja ei itsessään silti ole varsinaisesti oikeusteoreettinen ja siinä on omaksuttu varsin perinteinen aarniolainen lähestymistapa oikeuslähteisiin. Menetelmän viides ja kuudes vaihe ovat arviointivaiheita. Niissä haetaan painoituksia tunnistettujen eri tavoitteiden välillä ja toisaalta sen suhteen, mitä valitusta tulkinnasta seuraa. Kysymys on siitä, onko tulkinnan lopputulos käytännössä, siis myös tosielämässä, hyväksyttävissä.

Viimeisenä, seitsemäntenä vaiheena puolestaan on loppupäätelmän vertailu muiden tulkintamenetelmien tuloksia vasten. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että tavoitesuuntautunut tulkinta ei ole tarkoitettu yksinomaiseksi tulkintamenetelmäksi. Kyse ei ole niin sanotusta radikaaliteologiasta, josta Ekelöfiä on kritisoitu. Tarkoituksena on sen sijaan se, että samaa asiaa tarkastellaan muistakin kulmista ja arvioidaan, miten tavoitesuuntautuneen tulkinnan lopputulos toimii näihin verrattuna. Tutkimuksessa on valittu perusoikeusmyönteinen laintulkinta ja hallintolainkäytön tehokkuutta painottava näkökulma tällaisiksi muiksi tulkintamenetelmiksi. Muitakin vaihtoehtoja olisi toki ollut.

Kunta

Tutkimuksen aineellisena kohteena on kunnan toiminta. Kunta on perusuonteeltaan julkisyhteisö ja viranomainen, mutta se on samalla myös oikeushenkilö. Oikeushenkilönä kunta voi tehdä ja laajasti tekee myös yksityisoikeudellisia oikeustoimia. Näin tekevät toki muutkin viranomaiset eivätkä pelkästään kunnat, mutta kuntia koskeva hallinnollinen sääntely on silti omanlaistaan. Oikeushenkilönä kunta on oikeuskelpoinen, se voi olla oikeutettuna ja velvoitettuna, oikeussuhteen osapuolena. Kunta on niin ikään oikeustoimikelpoinen, eli se voi tehdä sellaisia toimenpiteitä, jotka vaikuttavat sen oikeussuhteisiin. Tässä mielessä väitöskirjan alaotsikko, *Kunnan yksityisoikeudellisten oikeustoimien julkisoikeudellisesta valvonnasta*, ei ole aivan täsmällinen. Esimerkiksi vahingonkorvaus, ja vahingonkorvausvelvollisuus, on pikemminkin oikeussuhde kuin oikeustoimi. Alaotsikko kuvastaa tästä huolimatta tutkimuksen henkeä.

Koska kunta on viranomainen, sen on noudatettava hallintoa koskevia säännöksiä ja periaatteita ja sen toimintaa valvotaan julkisoikeuden keinoin. Hallinnossa tulee muun ohessa noudattaa hyvän hallinnon periaatteita, kuten yhdenvertaisuutta, suhteellisuutta, luottamuksensuojaa ja monia muita. Toimivaltasäännöksiä ja -määräyksiä tulee noudattaa. Kunnan toiminta on varsin päätössidonnaista. Se tekee ja toimeenpääsee asioita päätöksen muodossa. Kunnan päätökset ovat myös laajasti muutoksenhakukelpoisia. Asianosainen, tässä tapauksessa kunnan kanssa val-

litsevan oikeussuhteen tai kunnan kanssa tehtävän oikeustoimen muu osapuoli, saa hakea kunnan päätökseen muutosta. Asianosaiselle muutoksenhaku on lähtökohtaisesti oikeussuojakeino. Toisaalta kunnan jäsen, eli kuka tahansa kunnan asukas tai mikä tahansa kunnassa rekisteröity yhtiö tai yhteisö, saa hakea muutosta. Kunnan jäsenelle muutoksenhaku on keino valvoa oman kuntansa toiminnan laillisuutta.

Kunnalliset viranomaiset voivat käyttää julkista valtaa, eli tehdä lakiin perustuen ja yksipuolisen valtasuhteen puitteissa toimenpiteitä, jotka kohdistuvat toisen etuun, oikeuteen tai velvollisuuteen. Yksityisoikeudellisten oikeustoimien tekeminen sen sijaan ei ole tämän määritelmän mukaista julkisen vallan käyttöä, koska tällaiset toimenpiteet perustuvat kaksiasianosaissuhteeseen. Myös palvelussuhteen lajilla on merkitystä arvioitaessa, onko kyseessä julkisen vallan käyttö vai ei. Julkista valtaa voidaan näet käyttää kunnassa vain virkasuhteessa, mutta ei työsuhteessa. Yksi väitöskirjassa esitetyistä väitteistä on, että kunnan jäsenten intressi valvoa kunnan julkisen vallan käyttöä on suurempi kuin sellaista toimintaa, joka ei ole julkisen vallan käyttöä.

Muutoksenhaun lisäksi kunnan viranomaisten toimintaan kohdistuu myös laillisuusvalvontaa, sekä sisäistä että ulkoista. Ulkoisesta laillisuusvalvonnasta hyviä esimerkkejä ovat vaikkapa valtioneuvoston oikeuskanslerin ja eduskunnan oikeusasiamiehen harjoittama valvonta.

Oikeuskeinot

Kunnan päätöksiin kohdistettavista oikeuskeinoista väitöskirjassa tarkastellaan erityisesti muutoksenhakua eli oikaisuvaatimusta ja kunnallisvalitusta. Nämä oikeuskeinot ovat rinnakkain siis sekä asianosaisen että kunnan jäsenen käytettävissä. Oikaisuvaatimus on muutoksenhaun pakollinen esivaihe, jota ennen ei yleensä saa tehdä kunnallisvalitusta. Se tehdään kunnan omalle toimielimelle. Oikaisuvaatimuksen tekemiselle ei ole säädetty kovinkaan tiukkoja muotomääräyksiä. Oikaisuvaatimus voidaan tehdä sekä tarkoituksenmukaisuus- että laillisuusperusteella. Tarkoituksenmukaisuustarkastelussa arvioidaan onko päätös hyvä tai järkevä ja laillisuustarkastelussa onko se lain mukainen. Nämä eivät välttämättä aina ole sama asia. Lain mukaan oikaisuvaatimus on käsiteltävä kiireellisesti, eli ainakin teoriassa siitä seuraa vain lyhyt viivästys. Oikaisuvaatimukseen annetusta kunnan päätöksestä voidaan tehdä kunnallisvalitus hallinto-oikeudelle. Tällöin on kyse tuomioistuimenmenettelystä eli hallintolainkäytöstä, joka on lakiin perustuen määrämuotoista. Kunnallisvalituksia ei yleensä koske mikään kiireellisen käsittelyn vaatimus.

Toisin kuin oikaisuvaatimus, kunnallisvalitus voidaan tehdä vain laillisuusperusteella. Kunnallista itsehallintoa suojataan sillä, ettei tuomioistuin lähde uudelleenarvioimaan sitä, onko kunnan päätös ollut hyvä tai järkevä. Kunnan päätöksen laillisuus voidaan kyseenalaistaa kolmella eri valitusperusteella. Yhtäältä, onko kunnassa noudatettu menettely ollut asianmukaista, esimerkiksi onko hyvän hallinnon periaatteita noudatettu. Toisaalta onko asia ylipäätään sellainen, että kunta voi tehdä siinä päätöksen eli kuuluuko se niin sanotusti kunnan toimialaan, ja onko oikea viranomainen tehnyt päätöksen kunnan sisäisen työnjaon mukaan. Kolmantena, onko päätös muuten lainvastainen. Väitöskirjan teeman kannalta olennaista on, ettei tällä kuitenkaan tarkoiteta yksityisoikeudellista lainvastaisuutta. Jos vaikkapa vahingonkorvausta koskeva kunnan päätös on vahingonkorvauslain vastainen, tämä ei kelpaa valitusperusteeksi hallinto-oikeudessa.

Kunnallista itsehallintoa suojataan myös tuomioistuimen toimivallan kassatorisella luonteella. Hallintotuomioistuin voi vain kumota kunnan lainvastaisen päätöksen, mutta ei korvata sitä uudella päätöksellä. Tämä samalla tarkoittaa sitä, ettei valittaja välttämättä saa haluamaansa aineellista lopputulosta, vaikka voittaisikin hallinto-oikeudessa.

Muutoksenhaku ei kunnallisoikeudessa normaalisti estä päätöksen täytäntöönpanoa. Yksityisoikeudellisissa asioissa tilanne on toinen, koska päätöksen täytäntöönpano merkitsee sopimuksen allekirjoittamista tai esimerkiksi vahingonkorvauksen maksamista eikä näistä toimenpiteistä voida yleensä jälkikäteen enää perääntyä, jos ne on kerran tehty. Sen takia yksityisoikeudellisissa asioissa muutoksenhaku viivyttää asian etenemistä. On kuitenkin olemassa poik-

keussäännös, jonka mukaan päätöksen täytäntöönpano on tietyn edellytyksin mahdollista, jos muutoksenhaku tekisi varsinaisen päätöksen merkityksettömäksi.

Muihin väitöskirjassa tarkasteltuihin oikeuskeinoihin kuuluu muun muassa kunnan sisäinen otto-oikeus, jossa ylempi viranomaisvalvoo alempien päätöksentekoa. Yksityisoikeudellisissa asioissa asianosaisen perusoikeuskeino on siviiliprosessi, josta voi saada aineellistakin oikeussuojaa, kuten suoritusuomion. Viranomaistoiminnan laillisuutta valvotaan virkarikosjärjestelmän avulla ja jo mainittujen laillisuusvalvojien toimesta. Erityisesti kunnan elinkeinopolitiikan ja maapolitiikan kannalta olennaista on myös EU-oikeuteen kuuluva valtioneuvostonvalvonta, jossa pidetään huolta siitä, ettei kunta vääristä kilpailua tukemalla joitain yrityksiä valikoivasti.

Vahingonkorvaus ja työsopimus

Väitöskirjassa tarkastellaan neljää yksityisoikeudellista kontekstia. Kaksi ensimmäistä ovat vahingonkorvaus ja työsopimus, joita luonnehditaan henkilösidonnaisiksi oikeussuhteiksi. Tällaisissa oikeussuhteissa etusijalla on yksityinen intressi, esimerkiksi vahingon kärsijällä on intressi saada korvaus kärsimästään vahingosta. Vahingonkorvauksen maksaminen ei ole kunnassa poliittinen tai linjapäätös, vaan olemassa olevasta oikeussuhteesta seuraava velvoite. Jos kunta ei maksa korvausta, vaikka on siihen velvollinen, vahingonkärsijä voi nostaa kanteen käräjäoikeudessa.

Työsopimus puolestaan on kahdenvälinen sopimus, jossa työntekijä sitoutuu tekemään työtä ja kuntatyönantaja maksamaan palkkaa. Tämäkään ei ole varsinaisesti poliittinen linjaus, koska kunta tarvitsee työvoimaa voidakseen huolehtia tehtävistään. Kuntasektorilla vallitsee itse asiassa tällä hetkellä merkittävä työvoimapula, joten kunnan intressissä on paitsi saada työntekijöitä, myös saada työntekijöitä mahdollisimman ripeästi ja ilman ongelmia. Sellaisella henkilöllä, jota ei oteta töihin, voi olla oikeus hyvitykseen, jos häntä on syrjitty. Oikeutta päästä töihin ei sen sijaan ole. Hyvityksiatkin käsitellään käräjäoikeudessa.

Asianosaisen oikaisuvaatimusoikeudella voi tällaisissa asioissa olla merkitystä, koska sen kautta voi saada myös kunnan tekemän huonon tai epätarkoituksenmukaisen päätöksen muutetuksi. Oikaisuvaatimuvaiheessa on siis vielä mahdollista saada vahingonkorvaus tai päästä tekemään kunnan kanssa työsopimus. Eikä oikaisuvaatimuksen käsittelystä myöskään synny kohtuuttoman pitkää viivettä, koska kunta kuitenkin on lopulta itse vastuussa siitä, miten nopeasti asia käsitellään. Asianosaisen kunnallisvalitusoikeus ei sen sijaan auta oikeuksiin pääsemiseksi aineellisessa mielessä, koska kassaatioperiaate on olemassa. Asianosainen ei voi saada hallinto-oikeudesta sen enempää vahingonkorvausta kuin hyvitystäkään, eikä tietenkään myöskään työsopimusta. Kunnallisvalituksen käsittely hallintolainkäytössä lisäksi usein kestää harmillisen kauan.

Väitöskirjassa esitetään kanta, jonka mukaan kunnan jäsenen laillisuusvalvonnan oikea kohde on julkisen vallan käyttö eli se, miten kunta toimii viranomaisena. Vahingonkorvauksen maksaminen tai työsopimuksen tekeminen jonkun kanssa eivät ole julkisen vallan käyttöä, eikä työsopimussuhteeseen otettu henkilö myöskään voi käyttää julkista valtaa. Kunnan jäsenen muutoksenhaku viivyttää asianosaisen oikeuden toteutumista, heikentää kunnan asemaa kilpaillussa työmarkkinassa ja saattaa johtaa kunnalle korkeampiin kustannuksiin esimerkiksi siinä tapauksessa, että vahingonkorvauksessa juoksee korko. Vertailun vuoksi on paikallaan mainita, että kunnallisessa virantäytössä, jossa siis valitaan joku henkilö käyttämään julkista valtaa, on ja kuuluu-kin olla valitusoikeus.

Väitöskirjan keskeisin lainsäädäntöehdotus on, ettei henkilösidonnaisissa yksityisoikeudellisissa asioissa enää saisi lainkaan valittaa hallinto-oikeuteen ja että enää vain asianosainen saisi tehdä oikaisuvaatimuksen, mutta kunnan jäsen ei. Ehdotus ei vastaa nykyistä oikeustilaa eikä sitä anneta lainopillisena tulkintasuosituksena, koska tämä saattaisi johtaa kuntakäytännössä tai hallintotuomioistuinkäytännössä ennakoimattomiin lopputuloksiin. Lainmuutos sen sijaan olisi paikallaan.

Kiinteistökauppa ja takaus

Kaksi muuta väitöskirjassa tarkasteltavaa yksityisoikeudellista kontekstia, kiinteistökauppa ja kunnan sitoutuminen takaukseen toisen velasta, eivät puolestaan ole samalla tavoin henkilösidonnoisia. Kun kunta myy kiinteistön tai antaa takauksen se toteuttaa omaa julkista maapolitiittista intressiään olkoonkin, että oikeustoimella on myös toinen osapuoli. Asuntotontin ostajalla toki voi olla hyvinkin henkilökohtaisia tunteita kauppaa tehdessään, mutta kunnalle kyse on silti asuntopolitiikan toteuttamisesta. Vastaavasti kunta toteuttaa elinkeinopolitiikkaansa myydessään liike- tai teollisuustontteja.

Takaus yritykselle on yleensä kunnan pyrkimys edistää yrityksen toimintaa, millä puolestaan on elinvoimavaikutuksia. Yritys ehkä pystyy sittemmin maksamaan yhteisöveroa ja työllistämään, mikä saattaa vaikuttaa myönteisesti kunnan väestörakenteeseen ja johtaa myös parempaan kuntaverokertymään. Samalla takauksen antaminen on riskin ottamista. Se onkin laissa määrätty nimenomaisesti valtuuston päätettäväksi asiaksi, vaikka suurin osa kunnan muista yksityisoikeudellisista oikeustoimista päätetään jossain muussa kunnan viranomaisessa. Käytännössä muutoksenhakumahdollisuus aiheuttaa helposti viivytystä tällaisten oikeustoimien täytäntöönpanolle ja on joskus mahdollista, että viivytys itse asiassa on myös muutoksenhakijan tarkoituksena.

Euroopan komissiolla ja kotimaisella tuomioistuineläytöksellä on kummallakin roolinsa valtiontukiasioiden valvojina. Komission antamat tiedonannot ja kuntalaissa oleva nimenomainen sääntely vaikuttavat vahvasti siihen, että valtiontukiarviointi on aina tehtävä tällaisissa oikeustoimissa. Kokemus on osoittanut, että kotimaisessa prosessissa, vaikka viipyisikin, on silti nopeampi mahdollisuus edetä kuin eurooppalaisessa.

Väitöskirjassa päädytään johtopäätökseen, ettei ole syytä lähteä muuttamaan sen enempiä lainsäädäntöä kuin tulkintojakaan, kun kyse on tällaisista oikeustoimista. Samalla todetaan, että kaikissa näissä neljässä kontekstissa, ja itse asiassa missä vain yksityisoikeudellisessa kontekstissa, suomalaisilla kunnilla on varaa myös parempaan asiakaspalveluun siinä, että päätöksiin liitettävissä muutoksenhakuohjeissa selvästi selitetään, mitä muutoksenhaulla voi saada aikaan ja mitä ei.

Arviointia

Kunnallisvalituksella on perustehtävänsä laillisuuden valvonnan välineenä. Kunnan jäsenellä voi olla yleinen intressi pitää huolta siitä, ettei oma kunta toimi lain vastaisesti. Itsehallinto ei anna oikeutta laittomuuksiin, vaan sitä tulee harjoittaa normeja kunnioittaen. Mutta kokonaisuus ratkaisee: Laillisuutta voidaan valvoa monella muullakin tavalla kuin valittamalla kunnan päätöksestä hallinto-oikeuteen. Tyytymätön henkilö voi kannella laillisuusvalvojalle tai tehdä poliisille rikosilmoituksen, itse asiassa ei tarvitse edes olla kunnan jäsen. Kunnallisvalitusoikeuden harkittu rajoittaminen henkilösidonnoisissa yksityisoikeudellisissa asioissa on perusteltua. Tässä ei ole olennaisia riskejä oikeudenmenetyksistä tai oikeussuojakeinojen heikennyksistä, ja paljon voitettavaa ripeydessä, yksityishenkilöiden intressien toteuttamisessa ja jopa työllistämisessä.

Ekelöf itse näki lainkäytön yhtenä tehtävänä yhteiskuntamoraalin ylläpitämisen ja sen, että aineellisen lain säännökset lyövät itsensä läpi yhteiskuntaelämässä. Tätä edistää se, jos lainkäyttö koetaan hyväksyttäväksi. Ja päinvastoin, jos lainkäyttöä ei koeta hyväksyttäväksi tai jos lainkäytön kautta ei saada niitä tuloksia, joita pohjimmiltaan tavoitellaan, sen yhteiskuntamoraalia ylläpitävä vaikutus jää vähäiseksi.

Menetelmänä tavoitesuuntautunut tulkinta osoittautui kiinnostavaksi ja toimivaksi. Sekin on yksi asia, jota tutkimuksessa oli tarkoitus testata. Silti on paikallaan pitää mielessä, ettei tavoitesuuntautunutta tulkintaa ole järkevää ajatella ainoana vaihtoehtona — väitöskirjassa ei siis suuntauuduta radikaaliteleologiaan — vaan osana monien tulkintamenetelmien kokonaisuutta.

OTL Sami Sarvilinnan väitöskirja ”Kunta yksityisenä: Kunnan yksityisoikeudellisten oikeustoimien julkisoikeudellisesta valvonnasta” tarkastettiin 3.11.2023 Vaasan yliopistossa. Vastaväittäjinä toimivat professori (emer.) Heikki Kulla Turun yliopistosta sekä professori (emer.) Juha Karhu Lapin yliopistosta ja kustoksena toimi yliopistonlehtori, dosentti Kristian Siikavirta Vaasan yliopistosta.

Sarvilinna, S. (2023). Kunta yksityisenä: Kunnan yksityisoikeudellisten oikeustoimien julkisoikeudellisesta valvonnasta. Akateeminen väitöskirja. Acta Wasaensia 517. Vaasan yliopisto. <https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-395-104-4>